

Věc C-464/05

Maria Geurts a Dennis Vogten

v.

**Administratie van de BTW, registratie en domeinen,
Belgische Staat**

(žádost o rozhodnutí o předběžné otázce
podaná rechtbank van eerste aanleg te Hasselt)

„Články 43 ES a 56 ES – Vnitrostátní daňová právní úprava – Dědická daň –
Rodinná společnost – Osvobození – Podmínky – Zaměstnávání určitého množství
zaměstnanců v určitém regionu členského státu“

Stanovisko generální advokátky J. Kokott přednesené dne 15. února 2007 . . . I - 9328

Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 25. října 2007 I - 9344

Shrnutí rozsudku

1. *Volný pohyb osob – Svoboda usazování – Ustanovení Smlouvy – Působnost
(Články 43 ES, 56 ES až 58 ES)*

2. *Volný pohyb osob – Svoboda usazování – Daňové právní předpisy*
(Článek 43 ES)

1. Daňová právní úprava v oblasti dědické daně, která ukládá jako podmínku osvobození od této dědické daně stanoveného pro rodinné podniky zaměstnání určitého počtu zaměstnanců v určitém regionu dotčeného členského státu, se dotýká především svobody usazování a spadá do působnosti článku 43 ES. I za předpokladu, že by takové vnitrostátní opatření mělo omezující účinky na volný pohyb kapitálu, je nutné takové účinky považovat za nevyhnutelný důsledek případné překážky svobody usazování a neodůvodňují přezkum uvedeného opatření s ohledem na články 56 ES až 58 ES.

(viz body 12, 16, 18)

2. V případě, že neexistuje právoplatné odůvodnění, brání článek 43 ES daňové právní úpravě členského státu v oblasti dědické daně, která vylučuje z osvobození od této daně stanoveného pro rodinné podniky ty podniky, které zaměstnávají během tří let předcházejících úmrtí zůstavitele nejméně pět zaměstnanců v jiném členském státě, zatímco takové osvobození přiznává,

pokud jsou tyto zaměstnanci zaměstnáni v určitém regionu prvního členského státu.

Taková právní úprava je totiž v zásadě v rozporu s článkem 43 ES, jelikož stanoví rozdílné zacházení s daňovými poplatníky podle toho, kde se nachází místo, v němž společnost, jejímiž vlastníky jsou tyto daňoví poplatníci, zaměstnává během určitého období určitý počet zaměstnanců. Zavádí tak nepřímou diskriminaci mezi daňovými poplatníky podle místa zaměstnávání určitého počtu zaměstnanců v průběhu určitého období, jelikož tuto podmínku může nesporně snadněji splnit společnost již usazená v dotčeném členském státě.

Taková právní úprava nemůže být odůvodněna důvody týkajícími se přežití malých a středních podniků a zachování pracovních míst v nich, jelikož ve vztahu k cíli zabránit tomu, aby daňové zatížení dědictví ohrozilo další existenci rodin-

ných podniků, a tedy pracovních míst, které poskytují, se podniky, které mají sídlo v jiném členském státě, nacházejí v situaci srovnatelné se situací podniků usazených v tomto prvním členském státě.

Kromě toho dotčená právní úprava nemůže být odůvodněna nutností zachovat účinnost daňových kontrol, jelikož

daňové orgány mohou požadovat od dotčených daňových poplatníků, aby sami poskytli důkazy, které tyto orgány považují za nezbytné k úplnému zajištění toho, že uvedená zvýhodnění jsou přiznána pouze v případech, kdy dotyčná pracovní místa splňují kritéria definovaná vnitrostátním právem.

(viz body 19, 21–22, 27–29 a výrok)